

Г. Прален

Неочакван край

Всички го наричаха „хубавия Гастон“. Мъжете го поздравяваха с почит, а момичетата го гледаха боязливо и с удивление.

От какво живееше хубавият Гастон? Това беше тайна. Но нека го проследим една вечер, когато, облечен изискано, във фрак и с цилиндър, излезе и сви по една парижка улица.

Като истински аристократ, с монокул на лявото си око и с посребрен бастун, той влезе в една вила, чиито собственици отсъстваха от Париж. Причината за неговото посещение беше една малка старинна ваза от чисто злато, обсипана със скъпоценни камъни. За нея бе чувал да говорят добре осведомени приятели на собствениците ѝ.

Благодарение на дебелите килими той се изкачи безшумно на първия етаж и се озова в салона, откъдето трябваше да направи само десетина крачки, за да стигне до витрината, в която се намираше скъпоценната вещ. В този момент хубавият Гастон чу да скърца паркетът в съседната стая. Нима имаше някой в къщата? Нима не бяха верни неговите сведения? Рисувайки всичко, хубавият Гастон обърна електрическия ключ на стената и целия салон бе зालян от светлина.

На вратата стоеше млада жена в изящен вечерен тоалет. Хубавият Гастон видя в огледалото своето преbledняло лице, но се опита да се усмихне. После той веднага започна да се извинява и тъкмо се готвеше да каже, че е сбъркал номера на къщата, когато дамата пристъпи към него и рече:

– Вие?! Ах, тази камериерка! Пуснала ви е, без да ме предупреди. Изненадан, хубавият Гастон млъкна. Той съгледа на шията на своята събеседница огърлица от диаманти. Дамата продължи:

– Моята приятелка Жана Дюбре понякога има такива смешни идеи... Представете си какво ми телефонира преди няколко дни: „Организирах танцова вечер у нас. Твоят кавалер ще дойде да те вземе, но ти не го познаваш, както и той не те познава. Ще се запознаете по пътя. Голямо удоволствие е за мен да съставям нови двойки по този начин“.

Младата жена продължи да говори:

– Моите две приятелки Моник и Елен сигурно в същия момент, както и аз се запознават със своите кавалери, които им праща тая луда Жана Дюбре. Вие идвате тъкмо навреме... Не е ли оригинално това?

Хубавият Гастон си отдъхна: „Извънредно оригинално! Все същите приятели дотягат.“

– Тръгваме ли?

– Как?... Ах, да... разбира се.

– Аз се казвам Одета... а вие?

– Анри.

Одета загърна голите си рамене със скъпа кожа и скоро се намериха на улицата. Той я взе подръка.

– Слушайте – каза той изведнъж, – държите ли много да отидем на тая досадна танцувална вечер? Не бихте ли желали да дойдете с мен в едно малко заведение, където ще се забавляваме хиляди пъти по-добре?

– Но... какво ще каже моята приятелка... Впрочем да вървим, където вие кажете.

В задимената зала, пълна с публика, Одета и хубавият Гастон тихо си приказваха. Той вече нежно стисна в ръката си нейните пръсти, които потрепераха:

– Вие сте прекрасна!

Неговия поглед се спусна по шията ѝ и като хипнотизирай се спря на огърлицата, която блестеше силно и хвърляше дъжд от искри. В този момент Гастон се реши и попита:

– Искате ли да потанцуваме малко?

Одета веднага и с радост се съгласи.

Оркестърът свиреше тихо някакво танго. Когато светлината бе загасена и залата потъна в полумрак, хубавият Гастон майсторски откопча огърлицата и я стисна в ръката си. Дали беше забелязала неговата дама? Какво ще стане сега? С широко отворени очи Одета въздъхна:

– Ах, колко хубаво се танцува с вас!

Светлината отново блесна и тангото свърши. Одета се усмихваше щастливо. Тя свали от гърдите си една роза и я подаде на кавалера си. После каза:

– Време е да си вървя. Не... няма нужда да ме изпращате. Неприятно ще ми бъде, ако ме види някой познат с вас по това време. Ще взема такси. Благодаря ви, Анри, за любезността и вниманието. Надявам се, че пак ще се видим.

Тя леко се поклони и бързо изчезна. Хубавият Гастон погледна мъничкото алено цвете, което му остана от нея. В този момент пред него се изправи портиерът на залата.

– Дамата, която беше с вас, ме помоли да ви дам това писмо. Хубавият Гастон скъса плика и прочете следното:

„Ти ще побеснееш, като узнаеш, че успях да задигна под носа ти златната ваза, която ти беше решил да откраднеш тази вечер. Твоят другар в работата – Дюпон, ме предупреди за това и мисля, че добре изиграх тази малка комедия с теб. Друг път да не си толкова доверчив, макар и пред свои другари по работа. Впрочем какво искаш повече, драги

Неочакван край

мой? Аз получих вазата, а ти – розата; и при това отлично се забавлявах-
ме! А огърлицата е фалшива!“

КРАЙ

© Г. Прален

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4460>]